

Lug gem iſ ſe d.

I.

Lada - kinf.

Üks au - wåārt wanna mees tulli ðhyto pole liinnast ladalt foio, selge peaga ja terwe arruga. Poeg ja minnia, kel perre wallitus olli, ei sanud aega ladale minna. Sepärrast et praego fallid ilmad ollid juhtund, mis selsammal seggatsel suggisel atwaste nähha, tahtsid need hoolsad nored perrewallitsejad enneminne foio jáda ja omma odre leikust lõppetada, kui et olsleksid omma fallist aega ja rahha tühja lada - kaimisse läbbi raijanud. Wanna mees ei olnud ka mitte lada párrast. liinna keed katsnud, waid mu asja párrast, mis

núud kohhe suggejattele tahhame teāda anda. Ommeti temma olli seál ladat ka omma armja minnia peále mõttelnud, kes kui prisik tétegija innimenne ja kui moistlik ning labke perrewallitseja wågga wanna tadi mele járel olli, ja peagi ennam veel kui libhane poeg isseggi. Olli niuniale üks illus siid ráttik tonud. Kui noor naene tedda süddameliikult olli se eest tånnanud, füles wanna mees temmale: „Hepis fallimat lada - kinf ollen seál siumile walmis murretsenud, ja lõdan kün, et lähhåd sedda rõmuga wasto wótkma.“ — Mis se peaks ollema, tadefenne? küssis minnia. — Saad warsti sedda kuusda, kostis teine. Anna agga ni paljo aega, et ommad fodduised riided selga pannen, pipo fátte wóttan ja sängi peále mahha istun.

Kui se tehtud, hakkas wanna mees nenda rátkima: Teate, lapsed, mis asja párrast se ðiete olli, et liinna läksin, ja et ei olnud mitte lada párrast. Eks minnia isse pallund, et piidin katsuma, sedda kulumisse